

นิราศภูเขาทอง

มาถึงบางครุณีทวีโสภ
ไอ้สุธาหนาแน่นเป็นแผ่นพื้น
เมื่อเคราะห์ร้ายกายเราก็อ่านนี้
ล้วนหนามหนึบเจ็บเส็บคับแคบใจ
ถึงเกร็ดข่านบ้านมอญแต่ก่อนเก่า
เดี๋ยวนี้มอญถอนไรจุกเหมือนตุ๊กตา
ไอ้สามัญผันแปรไม่แท้เที่ยง
นี่หรือจิตคิดหมายมีหลายใจ
ถึงบางพุดพุดดีเป็นศรีศักดิ์
แม่นพุดชั่วตัวตายทำลายมิตร

ขามวิโยคยากใจให้สะอื้น
ถึงสี่หมื่นสองแสนทั้งแดนใด
ไม่มีที่พสุธาจะอาศัย
เหมือนนกไร่ร้างเร่อยู่เอกาฯ
ผู้หญิงเกล้ามวยงามตามภาษา
ทั้งผัดหน้าจับเขม่าเหมือนชาวไทย
เหมือนอย่างเชียงชายหญิงทิ้งวิสัย
ที่จิตใครจะเป็นหนึ่งอย่าพึงคิดฯ
มีคนรักกรสถือขอร่อยจิต
จะชอบผิดในมนุษย์เพราะพุดจาฯ

สุนทรโวหาร (ภู่)